

Q. K. 132, 45.

X2005031

Ya
5485

EPISTOLA HISTORICA

Ad

Amplissim. Amicum

D. M. S.

de

DECEM LATRONIBUS

ERFURTI

d. 12. Aug. 1685.

partim decollatis
& partim suspensis

de

JESUITICO

circa illos processu

à

1

vel

Uncino de S. Unione

missa

&

Per Typograph. ALTHEÆ
evulgata.

57.

*Ab. nach diesem Exemplar
die Drucke alle zu
Corru*

LIBRERIA

LIBRERIA

D.M.S.

DECEM PARTIBUS

LIBRERIA

LIBRERIA

LIBRERIA

LIBRERIA

Handwritten notes in cursive script, including the name 'M. J. ...' and other illegible text.

Salutem à Fonte Salutis unico Domino
JESU CHRISTO!

Edullis tuis Literarum mearum genius, Amice mellitissime, penitus ita inhaeret ut tantum dulcedine quadam animum mihi conjunctissimum pascere semper contendam. Quid enim Amici Officium exigit, nisi ut fasces suo Damonem Pythias honestè levet, cum Amicorum omnia communia sint? Interim etiam sub tristi famâ nectar aliquod delitescere potest, quod Amicum vel respectu Justitiæ divinæ, vel Scandali extincti, aut poenarum de maleficis sumptarum exhilarat. Quia igitur Erffurti d. 12. August. decem Latronum ternarius poenam Gladii & septenarius laquei rarissimo exemplo subire coactus est, consultum duxi rem amissi fideliter examinatum, quia divortia relationum & sententiarum circumferuntur, tibi O Corculum meum transcribere, præsertim cum Inclyta Erffurtensis Respublica, Sol ille Thuringiæ nostræ, nominatissimò hoc justitiæ actu morem suum antiquum laudatissimè renovaverit, & quod rei cardo est, DEUS noster quem solum religiosè colimus, ad Lutheranae Religionis ministeriique encomium splendidissimum in hac populosissimâ actione condecorare voluerit.

Nam mi Amice, quamvis Latrones illi putrida membra Ecclesiæ nostræ extiterint, tamen Religio nostra non fuit inductiva ad latrocinium perpetrandum, cum nulla magis contra scelera extirpanda militet, ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' ἔκ ἡσσαν ἐξ ἡμῶν dicimus merito cum D. Johanne ex 1. Ep. c. 2, 19. & parodiâ sequenti Tertull. exegefin Lib. de Præscript. adv. Hæres. c. 14. f. m. 121. huc applicamus; Etiam de Olivæ nucleo

≠ eventū

mitis & opimæ, & suavissimæ ventosa & yana Caprificus exur-
git &c. Sed præter cætera Diaboli archilatronis, Carnis pec-
caminosæ & exemplorum detestanda Consilia, quibus factio-
nem ad modum Mahometis & Rusticorum superiori Seculo
exuscitare, exuscitatamque, indies crescente Societate, astutissi-
mè formatâ Casâ & lege præscriptâ; ne pauperes sed tantum
Nobiles, præfectos Urbium & provinciarum Religiososque fœ-
derati aggredierentur, surriperentque malo titulo corrasâ juxta
tenorem Symboli:

**Wir züchtigen Edelleut/Ambt-Männer und Pfaffen/
Denn die pflegen es bald zusammen zu raffen.**

stabilire tentarunt, potius Religio Pontificia, tanquam commu-
ne securitatis asylum, nebulones malitiâ inescatos sub spe ve-
niæ consequendæ ad furta & invasionem Arcis Kranichfelden-
sis stimulavit. Norant quippe Pontificios statuere Fidem
veram sine charitate inexistentiam in talibus Subjectis habere
ita ut Concilium Tridentinum Sess. VI. Can. 6. ejusm. fulmen
vibret: Si quis dixerit amissâ per peccata Gratiâ simul & fi-
dem semper amitti, aut fidem quæ remanet non esse veram
fidem, aut eum qui fidem sine charitate habet non esse Chri-
stianum anathema sit. conf. Bellarm. Præf. in Tom. I. Controv.
Becan. L. I. Manual. c. 16. quæst. 4. num. 6. Canis. Op. Catech.
p. m. 784. qui ultimus quoque fideles fornicarios, adulteros,
fures atque rapaces agnoscit. Latronum animos error quo-
que occuparat, monstrosum illud Ecclesiæ Caput, Papam puto,
circa omne jus & factum dispensare, impunitatemque etiam
Regum innocentissimorum parricidis impertire posse. Ex-
horruî certè cum sanguinaria Marianæ Jesuitæ Tolet. L. I. de
Rege & Regis Institut. c. 7. emblemata inspicerem, & verba
vel potius Diaboli effata invenirem, quod si evaserint (Regi-
cidæ) instar magnorum Heroum in omni vitâ suscipiendi sunt;
si vero secus accidat, grata hominibus, grata superis hostia
cadunt, nobili conatu ad omnem posteritatis memoriam ce-
lebrandi. Tremor invasit lectitantem Acta Garneti Jesuitæ
qui cum Oswaldo Tesmond aliisque complicibus anno 1605.
Regem

Regem Angliæ & ordines Regni in Comitibus versantes pulvere tormentario displodere & perdere conspiravit. Totus verò tremore abreptus fui cum reminiscerer Papam Scelus parricidiale in Henr. IV. Galliæ Regem à Johanne Castello juxta ductum Præceptoris Johannis Gueret Jesuitæ commissum Martyrum tabulis Romæ inseruisse. vid. Princeps Historicorum Thuanus L. 3. f. m. 517. unde illa quæso ruunt nisi ex Papæ tyrannicâ deificatione? Cujus culpas redarguere præsumat mortaliam nullus, quia cunctos ipse judicaturus à nemine est judicandus. Corp. Jur. Can. Colon. Munatiana 1682. ed. f. m. 130. dist. 40. C. 6. Damnatur. Quis non ex ungue Leonem cognoscit & hypotheseon vanitatem deprehendit? Siquidem de Papæ electione legitimâ nullus quoad Baptismum, Cathedram & Prædestinationem citra formidinem Oppositi, nam intentionis Papalis mysterium deficit, apex præsto est. Hanc quidem maculam DNN. Jesuitarum fervor, & quid mirum? ab Ignatio Lojola enim militiæ & latrociniis assueto anno 1540 profeminati, abstergere voluit; ast quam aureolam reportarunt? aggressi sunt homines rudes & atheismo vicinos atque ἀναγκασμὸν Luc. 14. indigitatum non virtute Verbi divini hyperphysicè & non tantum moraliter agentis susceperunt, sed moralem & conjecturalem tantum fidei certitudinem, aliam enim Curia Romana non habet. vid. Bellarm. T. 2. Controv. Lib. 2. de Purgat. C. 4. f. m. 782. conf. Bresser. L. 2. de Conscient. c. 13. p. m. 199. imprimere desudarunt ut exclamatio Salvatoris apprimè huc quadret ex Matth. 23, 15. Ὁυαὶ ὑμῶν χειματαῖς καὶ Φαρισσαῖοι ὑπόκριται, ποιεῖται αὐτὸν [maleficum] ἢ ὃν γεννητὸν διπλότερον ἰμῶν. Tres enim furum Antesignani abjuratâ fide salvificâ, quam hæreticorum Patriar hæ illi hæreticam immeritò vocitant, ad Castra Pontificis obtorto Collo tracti sunt. O larva fidei Carbonariæ publica! qui cæcitatibus indicium est si hoc non est? quid impietatis centrum si hoc non est? quid dubitationis argumentum, si hoc non est? patienti, Amicorum Optime, aure imbibe illud Stanislai Hofii commentum adversus Brentii Theologi decanta-

cissimi prolegomena de Fide implicitâ. Nihil est, inquit, quod majore cum periculo conjunctum sit, quam si quis de Scripturis cum Satana certamen inire velit, præcipuè quo tempore gravis agon instat cum Anima venit à Corpore separanda. Tum verò fuerit tutissimum exemplum sequi Carbonarii Cujusdam, ex quo cum animi causa Vir quidam, doctus quæsvisset, quid crederet, Symbolum recitavit. Cum interrogaret ille, quid porrò crederet? respondit, quod Ecclesia Catholica. Ille verò quid credit Ecclesia Catholica? Quod ego, inquit, credo. Et hoc circulo ignorantia non tantum Carbonarium sed etiam Virum eruditissimum tentationes Satanae vicisse Hofius, quantus Vir? asserit. Proh! quantæ tenebræ illos lucis filios putatitios obruere? estne Fides Ignorantia? Esaias negat cap. 53. Paulus Fidei nostræ Promachus in terminis contradicit, & ipsa rei ratio absurditatem pontificiam proscribit; nam si juxta Pontificios Fides entitatem habet excellentissimam, illaque objecto suo mensuratur, igitur necessariò fuit Fidem illud considerare ut Unum propter distinctam notitiam, verum ob assensum, & Bonum propter fiduciam. Nihil enim Voluntas practicè apprehendere potest, nisi præcognitum sit in Intellectu, & quidem, non communi scilicet Ecclesiæ Romanæ, sed proprio & ex Scripturis hermenevticè illustrato, Habac. 2. & Rom. 1. ἐνασθῆς ἐν τῷ ἰδίῳ νοῦ κληροφροσείδω! Rom. 14, 6. 23. quid enim me Fides alienis subnixa columnis juvat? Optarem, ut aliena quoque Stercora absurdorum Patroni arripere, deglutire & concoquere cogerentur. Reclamant DEUM intelligere conceptum generalem & individualement? sed O cerebrum! DEUS etiam cogitationes de Paupertatis vel Persecutionis nausæa formatas coram intuetur, quid inde? Fateor equidem hanc, si dabilis esset, viam ad salutem compendiosam esse, nec tamen DNN. Jesuitæ Apostatis, ad omnes impietatis formas dispositis, Speciem ejus ad validitatem & tranquillitatem usque imprimere potuerunt. Unde quæso Molitoris inquietudo nisi ex hac palude? Cur Confessionarium Lutheranum postea

stea lacrymis desideravit? furia Scelerum, & desperationis ipsum aggressæ fuerant, & Onus Scelerum Conscientiam premebat, insuperque Scaturigo Salutis, quasi instar Salomoneæ occludenda esset misero denegabatur etsi non in totum. Sed Mediator ita est unicus & indivisibilis ut corrivales, quocunque nomine veniant, non admittat, quia ille solus *ὡρισμένη βελή καὶ προγνωσὴ τὸ θεὸς ἐκδοτὸς* ad hoc arduum negotium est, & ratione indebitæ & infinitæ Satisfactionis, applicationisque dirigente Omnisapientiâ, imperante Voluntate, & exsequente Potentiâ mediatricem spartam ornare & sustinere potest. Miror certè Homines eruditos & tantâ luce circumfusos suaviter ita delirare, ambages sectari, & Scopum negligere, vel Scopu Salutis unico in favorem mediæ heterogeniæ, inexcusabiliter detrahere, atque tenebras in Solis mensâ exponere. Quid Amice in Cymba charontis & faucibus Inferni posito cum AVE MARIA! Ipsimet B. Mariam *θεοτοκον* exquisitissimo meritò condecoramus honore, quæ autem revelatio divina nos ad idololatriam Marianam evocat? quæ Origo obligat? Collyridianorum vestigiis num insistamus, qui S. Virginem *αὐτὴ θεῶν* introducebant? muliercularum Arabicarum nânis inducti Mariam tanquam N. T. Melechê Cultu divino prosequamur? vid. Epiphani. Hæres. 79. f. m. 343. conf. M. Antonius de Dominis contra Svarez c. 2. num. 19.

Pontificiis quidem hæc impietas ita arridet ut Jacob. de Vorag. Serm. Aur. de B. Mar. Serm. 1. f. m. 76. in hæc erumpat: Quod vanæ mulieres dixerunt de Lunâ, nos exponamus de istâ Reginâ Jerem. 44. debemus Reginæ nostræ sanctificare corpora nostra per mortificationem, & libare ei corda per quandam lacrymarum Compassionem, & offerre placentas, hoc est Conscientias mundas. conf. Mendoz. in Viridar. L. 2. problem. 4. de Comment. in 1. Reg. T. 2. f. m. 217. Lipsius in Virg. Aspricoll. ubi DEA in terminis vocatur. Examinetur quoque Vulgata quæ Gen. 3. in vices Christi circa contritionem Serpentis Mariam substituit legendo non masculinè sed femininè *καὶ ἡ ipsa conteret &c.* & quia ista lectio Sixti V. & Clem.

Clem. VIII. P. P. R. autoritate stabilita est, meritò apertæ blasphemix nota Papatai inuritur, præsertim cum Impeccabilitas Mariæ nondum à Franciscanis contra Dominicanos ab anno Christi 1370. cum Paulus V. Gregor. XV. & Alex. VII. ignorantia suâ hujus ministerii Legationem Phil. III. & IV. Reg. Hispan. solennissimam 1618. & 1621. deluderent, evicta sit. vid. Luc. Waddynus Hibernus Minor. in Hist. Legat. hujus p. m. 41-54.

Petr. Suavis Histor. Conc. Trid, p. m. 198. Bell. L. 2. de V. D. c. 12. f. m. 122. Bosquier T. 1. Op. f. m. 1311. Greg. de Valent. T. IV. Disp. 2. q. 1. punct. 2.

Eheu quid ad hæc D. Maria? nullus dubito Amice, si sermones nobiscum miscere posset, effunderet invectivas, summamque gemeret, quis hæc de manibus vestris requisivit? eandem certè iteraret querelam, si daretur, Crux Salvatoris abusui prostituta ad cujus imagunculam DN. Jesuitæ Latrones, actum directum & reflexum nescientes, austerè [Siehe auf dein Creutz / was siehest du dich viel umb?] ablegarunt. Et quid ridicula illa Jesuitæ coram patibulo cum boatu stentoreo AVE MARIA! & elevatâ cruce genuflexio signavit? num quoque Patibulum adorationis, prout de incertâ lignæ traxis Carili specie nugas agunt, objectum erit? absit Amice, ut Lignum Crucis Salvatoris cum scelestâ ejusmodi furcâ comparem! absit impietas illa, recedat ad Garamantas! in signo enim rationis plurimum interest. Interim cum DN. Jesuita preces suas vi hypotheseos suæ in ligna illâ imagunculâ non solum per accidens & ut vicem gerebat exemplaris, sed propriè terminaret Bellarm. T. 2. Contr. L. 2. de Imag. Sanct. c. 21. f. m. 108. Tann. T. 3. p. m. 1386. & 1401. risu ejusdem fuere animi ac Seren. Dux Sax. Joh. Casimirus, cum enim in controversiâ Juliacensi Colonia Agripp. hæreret, & ædem D. Ursulæ perlustraret, rancidus quidam Sacrificulus ipsi particulam Crucis & Coronæ Spineæ quam Christum gestasse fingunt, exosculandam obtulit, sed ille cum nausæâ putidas illas reliquias averfatus est, dicens;

tho doxorium
exposuit, †

dicens : Se illud non pio affectu prosequi quod lationem & injuriam Christo Lytrotæ intulisset. O Principe tanto dignum factum, digna Verba! Unde enim existentia Crucis continuata probabitur? certitudinem moralem objicient? providentiæ divinæ conservationem & multiplicationem imitricem miraculi panum multiplicatorum imputabunt, & acquisitionem novi loci prætentent. vid. Gretser. L.1. de S. Cruce c. 77. & Car. Stengel. de SS. Reliq. c. 2. p. m. 4. 44. 101. seq. Sed circulum committunt, producant tabulas Scripturæ de perpetuitate, & adorabilitate Crucis præceptivas, & promissivas, quia non conceditur sapere *ὑπὲρ τὸ γέγραπται!* Ast illud præstabit, quando ex tenebris suis asinum cui Servator inequitavit, adorabilem extrahent. Credimus ipsimet Christum Cruci, non quidem tanquam altari, aliàs altare Sacrificio preciosius fuisset, affixum pro totius Mundi peccatis sanguinem suum sufficienter & efficienter effudisse; ast quæ ad hoc instrumentum passionis redundat vis? annon Salvator ut peccatum in æstimatione judiciaria ipsum ibi pependit? num benedictio ibi acquisita omnibus Gentibus simul ad Lignum pertinet? quænam inhæsiō illius statuenda? & quamvis arma Heroum in pretio habeamus, tamen illa gloriam istorum non obfuscent? Si hæc cautela Pontificii cum cruce lignariâ genua flecterent certè nos haud haberent monitores, monitorii enim vice illa Crux ligenea solùm fungeretur. Sed jam ipsum culmen absurditatum attingo, & nescio, O Amice, utrum te ad risum, vel dolorem formem? Cum enim Latrones ultimò Confessionem suam edere precesque fundere deberent, & Apostatæ neque linguam vel mentem Jesuitarum perciperent, vicariatum instituerunt, & quidam Jesuita personam Malefici simulans pro illo responsa dedit. Cur autem pro illo quoque non pependit & homo trium literarum factus est, eâ enim mercede fur animarum mactandus esset. Cur non cum perfidis instar caufidici ad tribunal Judicis Supremi abiit? & in sese poenas meritas recepit? estne hoc Artis Oratoriæ Specimen solatinum? ceddò in qua Scholâ illam imbiberunt ut tam ridiculè aliis propinare possint? in Christi? Apostolorum? S. Patrum? Proh quæ dementia hos Ecclesiæ fungos cepit, fascinavit, excæcavit? replicabunt cum Sandæo Jes. Herbipol. in Grammat. Profan. Comment. XII. p. m. 465. delectari Supremum illud Numen sermonis simplicitate, &

B

quæ-

quādam ruditate, omnesque callere linguas, & magis affectuum
quā verborum esse ponderatorem? non penitus rejicio qu. Cor-
na Cervi, sed potius digitum attollo, cor enim DEUS respicit, &
hic valet canon Synodi Carthagin. IV. quod ore cantas corde cre-
das, & quod corde credis operibus comprobes! non autem inde
conficitur DEUM adorantium gaudere ruditate, inscitiā, barbaris si-
ne mente sonis, & optimas esse preces nescire quid strepas. Lepi-
dam de hac farinā accipe fabellam! Ferunt eximix Simplicitatis
hominem in solitudine quotidie sese ferme confecisse hac orandi
formulā: O DEUS miserere tui! eamque animo per nullam corre-
ctionem evelli potuisse, & tamen hujus formulæ efficaciam amplissi-
mum Aquarum Spacium tranataffe. Quid igitur DN. Jesuitæ pon-
tibus, Scaphis, & navibus opus habent, si ruditati ejusmodi tanta
vis inest, & DEUS eā tam citō movetur? Habes hīc, Amice, sibiū
quo omnem Monachorum, Monialiumque inscitiā pingas, & co-
lorem quo preces sine ullo mentis lumine & sensu deblateratas in-
crustes. Quantum vero virtutis ejusmodi preces secum vehant &
totus Processus Jesuiticus valeat clamabant omnia membra, &
guttulæ Sanguinis Apostatarum, obstupere, steterunt comæ, & vox
faucibus hæsit: Heu terq; quaterq; miseras illas inferni victimas!
mortis truculentia illos invadebat, ignes Purgatorii, quorum Cru-
ciatus juxta Bellarm. T. 2. Controv. L. 2. c. 14. de Purg. f. m. 805. atro-
cissimi sunt & cum illis nulla pœna hujus vitæ comparanda est, hor-
rebant, concidebant vultu. Et quid mirum? forte animis ipsorum
tanquam molusæ caput objiciebatur revelatio cujusdam monachi,
qui ad invisendum Purgatorium in ecstasi abreptus retulit Purga-
torium chartaceo interstitio ab infernalis ignis lacu discriminatum
fuisse, sed ex incuriā custodis & impetu dæmonum lacum nimis
commoventium flammis quasdam illud invasisse & exussisse cum
tristissimo animarum inibi incarceratarum ejulatu. Quia verò hæc
relatio Culinas Clericorum frigefacere, & Missas purgandis anima-
bus consecratas extinguere videbatur, acriter à Prudentibus in-
crepatus, & frater Timidus vocatus est. Contra ejusmodi terrorum
spectra nihil refrigerii à vanissimis Consolatoribus Malefici accipe-
re poterant, nisi forte aliquid ex entheo discursu & precibus DNN.
Evangelicorum arripuerunt. Verum est quidem nostræ partis Ma-
leficos horrorem quoque sensisse, quis enim mortis aculeos non ex-
peria-

periat? quis non trepidet coram Goliatho infernali quando ad
agonem ultimum provocat? quis non memoriâ instantis iudicii di-
vini percellatur? Sed strenuas pl. Rever. Ministerium Protestan-
tium suppetias Moribundis attulit, & Spir. S. gratia trepidantem fi-
dem solius Christi merito rursus erexit, me tum excussit, nectare &
ambrosiâ Paradisi, quem Solus Christus noster promeruit, solus
fidem perseverantem habentibus tanquam Claviger aperit, effica-
citer pavit, & confortavit, ita ut sereniori fronte tanquam certi de
Salute suâ oculos ad Cœlum extollere & animas manibus Christi
clamando: Domine JESU miserere mei & Spiritum meum suscipe!
commendare possent. Ibi lux veritatis Evangelicæ plurimos ani-
mos perstrinxit, ibi discrimen Ministerii Lutherani, & Papistici e-
micuit, quod sc. tanta intercederet differentia, quanta inter cœlum
& terram, lucem, & tenebras, mel & acetum, panacæam & venenum
datur, ibi verificatum est, quod nemo subnixus Papisticâ Religione,
quatenus ut Papistica in formalitate sua & ultimata abstractione,
aliâ enim Ecclesiam Romanam totam non condemnamus, Conci-
pitur, Solatium haurire & Salutem assequi possit; Sed si cui ex mul-
titudine Pontificia, quam pro nota verâ Ecclesiâ imprudenter ven-
ditant cum eadem Sultan quoque gloriari queat, Solatium verum
& Salus obtingit, necessariò ex principiis Protestantium illa af-
fluit. Ad recognitionem exemplorum provoco. Cur Præpositus
Cænobii ad S. Affran in urbe Misnensi Canonico amico tria refer-
vata ad ultimum vale injunxit scil. Agonis Christi Sanguisui in
Horto, dolorum in cruce exantlorum, & verborum crucifixi? vid.
Hist. Misnæ p. m. 24. nisi quia alium Salvandi modum impossibili-
tati meritò adjudicaret? quid non veritas Illustr. DN. Duc. Sax.
Georgio acerrimo Lutheri hosti circa ejuscemodi negocium ex-
torfit? Filius Johannes morti vicinus S. Cœnam sub utraque anxie
ambiebat, flagitabat. Monachus quidam concessionem sub una
Luthero factam mentiebatur, Parens augustissimo articulo Justifi-
cationis gratuitæ agonizantem suffulciebat, & cum Coniux Hassia-
ca modestè moneret, cur toti Provinciæ talis doctrina non propo-
neretur? illud responsi accepit: Charissima Filia, hæc tantum mo-
rientibus, non a. sanis patefaciamus! Diutius quidem, O Amicorum
Titan, attentionem tuam detineo, & prolixitate fatigo, sed certitudo
amoris erga me indefessi frigidam adhuc suffundit, ut quoque cele-
bra-

+ in vita
Christi
Semen

21. Ma 5785
bratiff. de famæ Jesuitam DN. P. Georg. Schererum, Obsidem fidei
nostræ, cum pace in medium adducam. Arrigite aures, O Socii, si
forte ad illas hæc Epistola advolaverit! quidnam ille DN. ab Har-
rach, Cæsareæ Majestatis Maxim. II. Archicamerario, jam jam diem
suum obituro, adclamavit? Sola fiduciaria Christi mentio ejusque
meriti omne ferebat punctum, eliminabantur merita propria, &
Sanctorum supererogationes exulare cogebantur, imò cum Gene-
rosiss. Baro DN. Helmhar Jörger adoptivus exciperet, DN. Pater
Scherere, quid rei est, quod DN. ab Harrach ad solum Christum tan-
quam unicum Propitiatorium & Thronum Gratiaë Salutisque, &
non simul ad meritorum propriorum cumulum, & intercessiones
Sanctorum remittis, altoque silentio Indulgentias & Purgatorium
involvis? Jesuita regessit, Gratiose Domine, aliter debemus loqui
cum vivis & sanis, & aliter cum ægris & semimortuis. Unde plurimi
Religionis hujus Sectatores nuperrimo Suppliciorum amphithea-
tro talem affixere inscriptionem, *curius esse cum Lutheranâ Fi-
dei Salutis q. certitudine, quæ harmonica & infallibili S. Scri-
ptura autoritate fundatur vivere, & mori, quam cum Ponti-
ficiâ aleam dubitationis periculosissimam subire.* Hæc Serra to-
to die & usq; ad connubiam noctem ultro citroq; reciprocata fuit,
ubi Victoria semper à nostris partibus stetit, & quod Lapidum ex ore
fide dignorum Hominum dixerim, Reverendiss. & Illustr. Guber-
nator seu Locum tenens ipse VIR omnibus notis gloriaë virtutumq;
jubare inclytus, & hic terrarum magnum Pontificiæ Religionis co-
lumen, cujus nomen in benedictione sit! à Processu Jesuitico piè ab-
horruit, speq; non exiguâ lactor multas adhuc aliorum sub tegmine
fagi, i. e. mundanarum deliciarum Sopitas Cogitationes eventum
C.D. resupinaturum, quam Spem quidam illius communitatis Ho-
mines multis nominibus commendabiles, & virtutibus conspicui
præsertim beneficentiâ in Hostes mihi fecerunt, & utinam eventus
fructificet, plurimiq; papale jugum excutiant! Utinam quoq; quod
votorum meorum fastigium est, DN. Amicus cum dilectissimis per-
petim in portu naviget, meumq; nomen prout ego ipsius charissi-
mum in sinu porrò gerat. Epicrisin limatissimi tui Judicii avidus
expecto, & post eam APOLOGIAM Infelicitatis Seculi nostri sub cen-
surâ habebis. Vale, flore intensius!

Tuus usque ad Aras
UNCINUS DE S. UNIONE.

1077

MI

Q.K. 132, 45.

E P
H

DEC

231

A

Ya
5485

BUS

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

BIBLIOTHECA
SACRA
SAXONICA

e

57.

emplar
Zu

